

Sygn. akt II CSK 578/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie G. J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt XV Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez uczestnika postępowania G. J. od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 kwietnia 2016 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w P. w sprawie o podział majątku wspólnego z wniosku M. K., skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oczywistym naruszeniem przez Sąd Okręgowy przepisów dotyczących ważności czynności prawnych oraz błędami prawnymi popełnionymi przy rozstrzyganiu sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na wykazaniu przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania oceny dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Uzasadnienie wniosku o rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej, oparte jedynie na twierdzeniu o prawnej wadliwości zaskarżonego postanowienia popartym argumentacją zaczerpniętą z uzasadnienia podstaw skargi, które na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej ocenie, przy braku wykazania kwalifikowanego charakteru podnoszonych naruszeń nie pozwala uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Naruszenie prawa w okolicznościach konkretnej sprawy nie jest bowiem równoznaczne z jego kwalifikowaną postacią jaką stanowi jego oczywiste naruszenie.

Skarżący oparł skargę kasacyjną między innymi na zarzucie nieważności postępowania z powodu pozbawienia o możliwości obrony jego praw w następstwie nierozpoznania wszystkich zarzutów i wniosków apelacji (art. 378 § 1 w zw. z art.

379 pkt 5 k.p.c.). Zarzut ten, nie powołany jednocześnie jako przyczyna kasacyjna, a zatem podlegający rozpoznaniu z urzędu przez Sąd Najwyższy, nie jest zasadny. Nierozpoznanie poszczególnych zarzutów, czy wniosków apelacji nie stanowi pozbawienia strony możliwości obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. i nie może uzasadniać zarzutu nieważności postępowania. W przepisie tym chodzi bowiem o takie sytuacje, w których na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła i faktycznie nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego istotnej części, nie zaś o nawet bezpodstawne naruszenie przepisów postępowania, które jednak do takiego skutku nie prowadzi.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw

I.n